

AZ
IMA
EREJÉVEL

7 Életige

2011. július

„Virrasztatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne essetek! A lélek ugyan készsleges, a test azonban gyöngye”
(Mt 26,41)

Vegyük nagytó alá...

A Getszemáni kertben, halálküszdelmének óráján, Jézus ezekkel a szavakkal fordult Péterhez, Jakabhoz és Jánoshoz, amikor látta, hogy elnyomja őket az álom. Azért vitte magával ezt a három apostolt, hogy ezekben az igen nehéz percekben mellette legyenek, s vele együtt imával készüljenek, mert ami nemsokára bekövetkezik, számukra is szörnyű próbatétel lesz.

Közlegő szenvedése előtt lelkének teljes erejével **imádkozik**, harcol a halálfélelem és a rémület ellen, **beleveti magát az Atya szeretetébe, hogy mindvégig kitartszon az ő akarata mellett**, segítve apostolait is, hogy ugyanígy cselekedjenek.

Jézus itt példakép azok számára, akiknek próbatétellel kell szembesülniük, ugyanakkor testvér is, aki mellénk áll a nehéz pillanatban.

Eközben azonban **imádkoznunk kell. Jézus biztosít bennünket: a mennyei Atya nem fogja hagyni, hogy nélkülözzük a Szentlélek erejét, ha virrasztunk és hittel kérjük Őt.**

Hogyan éljük tehát ezt az ígét?

Számolnunk kell azzal, hogy mi is találkozni fogunk próbatételekkel, kisebb-nagyobb megpróbáltatásokkal nap mint nap. Minden próbatétel legyőzésének az elsődleges feltétele az, hogy virrasztunk. **Tanuljuk meg felismerni és tudatosítani magunkban, hogy a próbatételeket Isten nem azért engedi meg, hogy elbátortalanodjunk, hanem hogy felülmúljuk őket, s így lelkileg érleljünk.**

Ebben az évben nehéz volt kapcsolatot építeni az osztálytársaimmal.

Gyakran kicsúfoltak, kirekesztenek, mert nem tekintenek egyenlőnek magukkal. Nagy kihívás volt, hogy tovább szeressem őket, hogy mindig megtegyem feléjük a lépést, és ne engedjek a kísértésnek, mely azt súgta, hogy „nagyívben kerüljem el őket”.

Egyik nap az a társam is elkezdett kerülni engem, akinek segíteni szoktam. Szívemben így kértem Jézust: **„Adj erőt, hogy ezután is szeretni tudjam őt, és új szemmel tudjak tekinteni rá”.**

Másnap szünetben odajött hozzám, átkarolt, és bocsánatot kért. Akkor megtapasztaltam, hogy a győzelemhez az egyetlen fegyver az, hogy tovább szeretek, és ehhez kérem Jézustól az erőt.

De a dolog nem itt ért véget. A legnagyobb meglepetés az volt, hogy az év végén, amikor elköszöntünk egymástól, mindenki odajött hozzám és ezt mondták: **„Lin, maradj mindig ilyen, te a helyes úton jársz”.**

▶ **Játssz és tanulsz**

SZÁMOLD össze azokat az eseteket, amikor sikerül **ÚJRAKEZDENI!**

